

Πόσο ανοιχτή αγκαλιά έχουμε πραγματικά για τα Αμεα στη χώρα μας;

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Πόσο ανοιχτή αγκαλιά έχουμε πραγματικά για τα Αμεα στη χώρα μας;

Τα τελευταία χρόνια γίνεται μια προσπάθεια, κυρίως από φορείς, συλλόγους ή μοναδικές(η μήπως μοναχικές;), ώστε οι συμπολίτες μας να κατανοήσουν την αναπηρία. Τι είναι αναπηρία, πόσο κοντά είμαστε σε αυτή, γιατί οι αρτιμελείς φοβούνται λες και είναι κολλητική ασθένεια, πόσο σεβόμαστε τη διαφορετικότητα;

Τι συμβαίνει πραγματικά; Η χώρα μας, αν και φημίζεται για τη φιλοξενία της και τα καλά της αισθήματα προς το ξένο και το ξενόφερτο, δε φαίνεται να αντέχει **την ιδέα του διαφορετικού** που έρχεται να εγκατασταθεί στη ζωή της! Δε θέλω να αγγίξω σε αυτό το άρθρο το κομμάτι του ρατσισμού αλλά του φόβου για το άγνωστο.

Οι Έλληνες είμαστε σε γενικές γραμμές ένας θετικός λαός, με το κέφι μας και με την περηφάνια μας. Για αυτό και ότι κάνουμε, έχει μια υπερβολή. Αυτό ίσως να εξηγεί και **γιατί ο Έλληνας φοβάται την αναπηρία**. Δεν έχει μάθει να ασχολείται μαζί της, την θεωρεί κακή και αρνητική. Θεώρει πως οι ασθένειες μπορεί να μεταδοθούν με μια αγκαλιά ή με ένα φιλί στο συνάνθρωπο.

Από το σχολείο ακόμα, δεν έχουμε λάβει την παιδεία πως **τα Αμεα, είναι κομμάτι της κοινωνίας μας**, της γειτονιάς μας ...μερικές φορές και της οικογένειας μας. Ότι δε πρέπει να ντρεπόμαστε για τον αδελφό μας, τον πάππου μας ή τη φίλη μας που είναι σε αμαξίδιο, με παραπληγία, με τύφλωση ή με σύνδρομο Down. Να μάθουμε πως όλα είναι κομμάτι της ζωής μας και σε κάποιες περιπτώσεις, πως **όλοι είμαστε εν δυνάμει ανάπηροι**. Άρα ότι ίσως βρεθούμε σε ανάλογη θέση.

Οι οικογένειες μας, μεγάλωσαν με παρόμοιο τρόπο και έτσι δε μπόρεσαν να μας μεταλαμπαδεύσουν την ιδέα, πως **η αναπηρία σημαίνει θέληση για ζωή**, για ύπαρξη, για δημιουργία. Πως κανείς δεν είναι ανώτερος μόνο και μόνο επειδή περπατά ή έχει όλες τις αισθήσεις του ενεργές. Άλλωστε για αυτό δεν έχουμε μάθει να σεβόμαστε τις διαβάσεις αμαξιδίων, κοιτάμε δειλά όταν σκεφτόμαστε να βοηθήσουμε έναν τυφλό στο δρόμο να περάσει απέναντι(ενώ το θέλουμε κατά βάθος), ντρεπόμαστε να κάνουμε φίλο μας ένα γείτονα που είναι σε αμαξίδιο, γιατί πως θα βγούμε και τι θα πει ο κόσμος!

Ειδικά στην επαρχία τα πράγματα δυστυχώς είναι ακόμα πιο δύσκολα. Οικογένειες που κρύβουν τα παιδιά τους γιατί δεν είναι αρτιμελή, δεν πηγαίνουν στο σχολείο και αρκετές φορές έχουμε φαινόμενα εγκλεισμού στο σπίτι ή σε κάποιο ίδρυμα, μόνο και μόνο για να μη πει τίποτα η «γειτονιά»! (επίσης αυτό το σύνδρομο της «γειτονιάς», είναι ελληνική «εφεύρεση»)

Ξέρω πως μέσα σε μερικές γραμμές δε θα μπορέσω να αλλάξω τον κόσμο, ούτε τη χώρα μας. Όμως θέλω να δώσω τη σπίθα σε όσους με διαβάζουν, πως **ο κόσμος έχει αλλάξει και τρέχει, με ή χωρίς αμαξίδιο!** Μέσα από κάποια αφιερώματα τις επόμενες εβδομάδες, θα σας δείξουμε από το [Newsitamea](http://newsitamea.gr), πως καθημερινοί άνθρωποι ζουν τη ζωή τους και μας καλούν να πάρουμε μέρος σε αυτήν!

Βογιατζής Ηλίας

Πηγή: newsitamea.gr